

A. RECURSURI

1. PRELUNGIREA DURATEI MĂSURII ARESTĂRII PREVENTIVE. TEMEINICIE. CONDIȚII.

Orice faptă contrară normelor de conduită, care constituie substanța ilicitului abstract determinat de normele juridice, tulbură atât ordinea de drept, cât și mediul social. Această tulburare, coroborată cu riscul repetabilității unor atari atitudini neconforme, de încălcare a legii penale, creează o stare de insecuritate pentru raporturile sociale și, concomitent, un sentiment firesc de dezaprobare din partea colectivității. Ori, exigențele impuse de necesitatea restabilirii ordinii de drept încălcate se realizează, între altele, prin îndeplinirea cu promptitudine a actelor procedurale, cu asigurarea drepturilor și intereselor legitime ale părților.

De aceea, asigurarea respectării termenelor prevăzute de lege pentru desfășurarea activităților specifice procesului penal, în cadrul cărora împiedicarea făptuitorului de a se sustrage urmăririi penale constituie un deziderat major, impune luarea și după caz, menținerea sau prelungirea măsurilor preventive.

*Pe de altă parte, instanța investită cu prelungirea sau menținerea măsurii arestării preventive nu poate să constate nelegalitatea sau netemeinicia măsurii de la momentul luării ei, **ci numai pentru viitor.***

Aceasta, deoarece, dispozițiile art.155 alin.1 C.proc.pen. impun a se analiza numai dacă temeiurile ce au determinat inițial arestarea se mai mențin în continuare și nu dacă aceste temeiuri existau la data luării măsurii.

*Ceea ce s-ar mai putea verifica ulterior – în raport cu momentul inițial –, ar fi numai schimbarea temeiurilor inițiale (modificarea indiciilor sau intervenirea unor aspecte ce duc la concluzia că lăsarea în libertate nu mai prezintă pericol pentru ordinea publică) ori îndeplinirea unor condiții de fond (de exemplu: eroarea în care s-a aflat inițial instanța cu privire la pedeapsa prevăzută de lege, aceasta fiind mai mică de 4 ani închisoare), dar **nu și condiții de formă ce țin de legalitatea hotărârii prin care s-a dispus luarea măsurii (de exemplu:constatarea ulterioară a faptului că la momentul arestării inculpatul a fost lipsit de apărător sau că arestarea a fost dispusă de instanța de recurs în ședință nepublică).***

ÎNCHEIEREA PENALĂ NR. 112/R/02.09.2009

Prin încheierea penală nr.40 din 31 august 2009 Tribunalul Bistrița-Năsăud a admis în baza art.155 și 159 C.proc.pen. propunerea formulată de DIICOT – Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud și a dispus prelungirea arestării preventive a inculpaților **D.L., B.F. și C.A.O.**, pe o durată de 30 de zile începând cu data de 3 septembrie 2009 orele 1,30 și până la 2 octombrie 2009 orele 1,30 pentru inculpatul D.L., apoi începând cu data de 3 septembrie 2009 orele 3,00 – 2 octombrie 2009 orele 3,00 pentru inc. B.F., iar pentru inculpatul C.A.O. începând cu 3 septembrie 2009 orele 2,35 – 2 octombrie 2009 orele 2,35.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că prin rezoluția din 4.08.2009 s-a început urmărirea penală față de inculpați pentru comiterea infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin.2 din Legea nr.143/2000, consum de droguri prev. și de art.4 alin.2 din aceeași lege, în ce-l privește pe numitul D.L., pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin.1 din Legea nr. 143/2000 și instigare la infracțiunea de introducere în țară de droguri de risc, prev. de art. 25 C.pen., rap. la art. 3 din Legea nr. 143/2000, în ce-l privește pe numitul B.F. și pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prev.de art. 2 alin.2 din Legea nr.143/2000 cu aplic. art.41 al.2 C.pen. în ce-l privește pe inculpatul C.A.O.

S-a mai arătat că la data de 16.09.2008, organele de poliție din cadrul Serviciului de Combatere a Criminalității Organizate Bistrița Năsăud s-au sesizat din oficiu cu privire la faptul că numitul B.F. din Bistrița, se ocupă cu traficul drogului de risc rezină de cannabis (hașiș) pe raza municipiului Bistrița, pe care îl vinde cu suma de 40 lei/gram. Ulterior punerii în aplicare a autorizațiilor acordate de către instanță pentru folosirea mijloacelor tehnice a rezultat că în traficul de droguri de risc și mare risc (rezină de cannabis și cocaină) sunt implicate mai multe persoane printre care și numitul D.L. din Bistrița, care avea legături infracționale cu B.F. și cu o persoană din mun. Turda, poreclită "Ole" și identificată ulterior ca fiind numitul C.A.O.. În scopul identificării tuturor participanților, procurorul de caz a autorizat folosirea în cauză a trei investigatori sub acoperire și a unui colaborator, prin intermediul cărora s-au efectuat trei cumpărări autorizate.

În data de 10.01.2009 B.F. a vândut investigatorului sub acoperire cu care s-a întâlnit într-un fast-food din zona Piața Independenței Nord din municipiul Bistrița, o anumită cantitate de hașiș pe care l-a introdus ilegal în țară.

Din raportul întocmit de către investigatorul sub acoperire rezultă că în data de 27.01.2009, colaboratorul acestuia i-a predat o țiplă de celofan în interiorul căreia se afla o substanță solidă de culoare albă pe care a cumpărat-o cu suma de 1.700 lei de la D.L., pe care acesta o primise de la o persoană care conduce autoturismul B 73 ZKZ.

S-a mai arătat totodată că, în noaptea de 06/07.02.2009, unul dintre investigatorii sub acoperire s-a deplasat în mun. Turda, județul Cluj, împreună cu numitul D.L., acesta din urmă luând legătura cu numitul C.A.O.. După ce au ajuns în mun. Turda, numitul D.L. a plecat cu numitul C.A.O. spre domiciliul acestuia, loc din care a revenit după scurt timp având asupra sa o anumită cantitate din drogul de mare risc cocaină pentru care investigatorul sub acoperire a plătit suma de 300 Euro și 700 lei.

În datele de 02.03.2009 și 16.03.2009, investigatorul sub acoperire a cumpărat de la numitul C.A.O., poreclit „Ole”, prin intermediul numitului D.L. cantitatea totală de 18,5 grame cocaină, cu suma de 1.600 Euro.

În data de 04.08.2009 un alt investigator sub acoperire a cumpărat de la numitul C.A.O.prin intermediul numitului D.L. cantitatea de 7 grame cocaină cu suma de 365 euro și 40 lei.

Prin ordonanțele din 5 august 2009 date de procuror în dosarul de urmărire penală nr.73/D/P/2008 s-a pus în mișcare acțiunea penală față de inculpatul C.A.O. pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc prev. de art. 2 alin.2 din Legea nr.143/2000, modificată și completată ulterior, cu

aplic. art.41 al.2 C.pen., constând în aceea că, la datele de 6/7.02.2009, 2.03.2009, 16.03.2009 și 4.08. 2009 a vândut, prin intermediul numitului D.L. anumite cantități din drogul de mare risc cocaină, investigatorilor sub acoperire, în schimbul unor sume de bani, față de inculpatul B.F. pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prev.de art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000 și instigare la infracțiunea de introducere în țară de droguri de risc, prev.de art.25 C.pen. rap. la art.3 din Legea nr.143/2000 constând în aceea că la începutul lunii ianuarie 2009 a vândut investigatorului sub acoperire într-un local din zona Piața Independenței Nord din Municipiul Bistrița o cantitate de hașiș pe care l-a introdus ilegal în țară și față de inculpatul D.L. pentru comiterea infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin.2 din Legea nr.143/2000 și consum de droguri prev. de art. 4 alin.2 din aceeași lege, constând în aceea că fiind în legătură cu B.F. și cu C.A.O., acesta a vândut investigatorilor sub acoperire droguri pe care le cumpărase la rândul său de la numitul C.A.O., în luna ianuarie 2009. Totodată, în lunile februarie și martie 2009, în trei rânduri investigatorii sub acoperire au cumpărat prin intermediul lui D.L. de la numitul C.A.O. anumite cantități din drogul de risc cocaină, în schimbul unor sume de bani.

Prin încheierea penală nr.31/CC/2009 din 5.08.2009, dată de Tribunalul Bistrița-Năsăud în dos. penal nr. 1905/112/2009 s-a dispus arestarea preventivă a celor trei inculpați pentru o perioadă de 29 de zile, arest care urmează să expire la 3.09.2009 (orele 1,30; 2,35 și respectiv 3,00).

La luarea măsurii arestării preventive s-a reținut, în baza probelor administrate până la formularea cererii de arestare preventivă, că sunt îndeplinite cerințele prev. de art.143 C.proc.pen., existând probe că inculpații au comis faptele pentru care sunt cercetați și că sunt incidente disp. art.148 lit. f C.proc.pen., deoarece pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunile ce li se rețin în sarcină este închisoarea mai mare de 4 ani și că există probe că lăsarea în libertate a inculpaților prezintă pericol pentru ordinea publică, pericol care s-a dedus nu numai din natura și gravitatea faptelor săvârșite și sentimentul de insecuritate socială care s-ar crea în rândul comunității locale privind lăsarea acestora în libertate, dar și din modalitatea concretă în care s-a desfășurat activitatea infracțională, privarea de libertate justificându-se pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Cu toate că în cauză s-au efectuat mai multe acte de urmărire penală, s-a menționat în cererea dedusă judecății că, în perioada următoare se vor efectua și alte acte de cercetare penală: audierea în calitate de învinuiți a altor persoane față de care în dosar a fost începută urmărirea penală, pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de risc; obținerea rapoartelor medico-legale privind probele biologice ridicate de la inculpați și eventual, extinderea cercetărilor pentru comiterea infracțiunii prev. de art. 4 al.1 din Legea nr.143/2000 (modificată) față de inculpați și față de persoanele care au cumpărat sau primit marfă de la inculpați și audierea lor în calitate de învinuiți ; audierea în calitate de martor a unor persoane care cunosc date despre săvârșirea infracțiunilor; efectuarea percheziției informatice în sistemele informatice ridicate de la locuințele inculpaților; reaudierea inculpaților cu privire la rezultatele perchezițiilor informatice și finalizarea transcrierilor înregistrărilor convorbirilor telefonice interceptate și a proceselor verbale de redare a convorbirilor.

Cum actele de cercetare penală nu se vor putea finaliza până la expirarea duratei măsurii preventive luate față de inculpați și având în vedere faptul că motivele care au stat la baza luării măsurii arestării preventive nu au dispărut, s-a solicitat prelungirea măsurii arestării preventive luate față de inculpați cu încă 30 de zile.

Analizând actele și lucrările dosarului de urmărire penală, instanța a constatat că temeiurile ce au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive față de cei trei inculpați subzistă și privarea lor de libertate se justifică în continuare, în raport de aspectele evidențiate în încheierea prin care s-a luat măsura arestării preventive. Menținerea stării de arest se impune și pentru asigurarea bunei desfășurări a urmăririi penale, care nu a putut fi finalizată până în prezent, impunându-se efectuarea și a altor acte de cercetare penală, enumerate în cererea dedusă judecătii și ulterior, prezentarea materialului de urmărire penală.

Măsura luată față de inculpați s-a apreciat a corespunde scopului prev. de art.136 C.proc.pen., pentru buna desfășurare a procesului penal. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut constant că scopul arestării și reținerii îl reprezintă aducerea persoanei în cauză în fața autorităților judiciare competente, rolul măsurii arestării preventive fiind acela de a permite clarificarea aspectelor legate de suspiciunile că o persoană a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală (cauzele Brogan și Murray contra Marii Britanii).

Cererea de prelungire a măsurii arestării preventive este justificată întrucât, în perioada care urmează organele de urmărire penală vor administra și alte probe de natură a stabili împrejurările comiterii faptelor, amploarea acestora, gradul de implicare și a altor persoane în activitatea infracțională dedusă judecătii.

Luarea unei măsuri mai puțin restrictive s-a apreciat că ar putea impieta asupra desfășurării urmăririi penale, până la clarificarea împrejurării comiterii faptelor pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul disp. art. 155,159 C.proc.pen. s-a admis propunerea de prelungire a arestării preventive cu privire la cei trei inculpați cu încă 30 de zile.

În ce privește problema nulității absolute a încheierii din 5 august 2009, prin care s-a luat măsura arestării preventive a celor trei inculpați, aceasta excede cadrulul prezentei cauze (cereri), cu atât mai mult cu cât, la momentul soluționării cererii deduse judecătii, dosarul în care s-a luat măsura arestării preventive se afla la Curtea de Apel Cluj și instanța nu avea posibilitatea de a verifica susținerile apărătorului inculpatului C.A.O..

Împotriva încheierii tribunalului au declarat recurs inculpații C.A.O. și D.L. solicitând casarea hotărârii tribunalului și rejudecând, să se respingă prelungirea arestării preventive, neexistând probe și indicii temeinice care să justifice privarea lor de libertate.

În subsidiar, apreciază că se impune înlocuirea arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, vizate de art.145 și 145¹ C.proc.pen.

Punctual, apărătorul inculpatului D.L. a învederat că se impune respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive întrucât nu mai subzistă temeiurile vizate de art.148 lit.f C.proc.pen., persoana inculpatului și

lăsarea lui în libertate neconstituind un pericol pentru ordinea publică, chiar dacă aparent pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta pentru care este cercetat este mai mare de 4 ani închisoare. Din indiciile și probele dosarului nu reiese în nici un mod că inculpatul D.L. ar putea zădărnici aflarea adevărului sau ar intenționa să se sustragă de la urmărire penală.

Probațiunea administrată până la acest moment reliefează poziția de sinceritate a inculpatului ceea ce pune în evidență că față de el nu se justifică o măsură privativă de libertate.

Prin motivele scrise și orale apărătorul inculpatului C.A.O. învederează în primul rând că se impune respingerea propunerii de prelungire a arestării întrucât probele la care face referire parchetul nu impun privarea de libertate a inculpatului pe care îl asistă.

Raportat la probațiunea ce trebuie administrată în continuare precizează că depunerea rapoartelor medico-legale privind expertizarea substanțelor ridicate de la inculpați, nu necesită prelungirea arestării preventive cu atât mai mult cu cât inculpatul C.A.O. și-a dat acordul în privința luării unor probe de sânge pentru a se constata dacă mai există sau nu urme de droguri în organismul său.

Pe de altă parte, câtă vreme parchetul nu indică câți martori mai trebuie audiați, apreciază că indicarea generică a administrării probațiunii testimoniale nu justifică menținerea măsurii arestării.

Nici cererea vizând efectuarea percheziției informatice nu justifică prelungirea arestării preventive întrucât această probă științifică se efectuează într-un termen scurt de 24 de ore, neducând la o prelungire excesivă în timp a urmăririi penale, pentru acest considerent.

Un motiv ce vizează nulitatea absolută a încheierii primei instanțe din data de 5 august 2009, este acela că la data de mai sus când s-a admis propunerea de arestare a inculpatului, acesta a fost asistat de avocat P.A., avocat stagiar – colaborator în cabinetul individual al avocatului U.F.M. din Turda.

Se susține că atâta vreme cât avocatul stagiar l-a apărat pe inculpat în fața Tribunalului Cluj deși nu avea această îndrituire legală, solicită a se constata nulitatea absolută a încheierii de arestare din 5 august 2009, ceea ce atrage nulitatea actelor de urmărire subsecvente până în prezent.

Pe cale de consecință, solicită punerea de îndată în libertate a inculpatului pentru a înlătura efectele produse de încheierea de arestare, raportat la lipsa de apărare a inculpatului C.A.O.

Un alt motiv de critică al încheierii instanței de fond este acela că, judecătorul care a soluționat încheierea penală din 31 august 2009, se află în stare de incompatibilitate față de conținutul încheierii din 26 august 2009 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, întemeiată pe prevederile art.48 lit.a C.proc.pen. deoarece nu putea la data de 26 august 2009 să respingă ca nefondată cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea prev.de art.145 C.proc.pen.după care să admită propunerea DIICOT – Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud și să prelungească arestarea preventivă a aceluiași inculpat C.A.O., ambele măsuri fiind dispuse în faza de urmărire penală.

Curtea examinând recursurile declarate prin prisma motivelor invocate, a ajuns la următoarele constatări:

Inculpatul D.L. este cercetat în stare de arest preventiv, pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc prev.de art.2 alin.2 din Legea

143/2000, consum de droguri prev.de art.4 alin.2 din aceeași lege , iar inculpatul C.A.O.pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc prev.de art.2 alin.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

În esență, s-a reținut că la data de 10 ianuarie 2009 inculpatul B.F. a vândut investigatorului sub acoperire cu care s-a întâlnit în Piața Independenței din mun. Bistrița o anumită cantitate de hașiș pe care l-a introdus ilegal în țară. Din raportul investigatorului sub acoperire a rezultat că la 27 ianuarie 2009 colaboratorul acestuia i-a predat o țiplă de celofan în interiorul căreia se afla o substanță solidă de culoare albă, pe care a cumpărat-o cu suma de 1700 lei de la D.L.. În noaptea de 6/7 februarie 2009, unul din investigatorii sub acoperire s-a deplasat în Turda împreună cu inculpatul D.L. acesta luând legătura cu inculpatul C.A.O. După ce au ajuns în Turda, inculpatul D.L. a plecat cu inculpatul C.A.O. spre domiciliul acestuia, loc din care a revenit după scurt timp, având asupra sa cocaină pentru care investigatorul sub acoperire a plătit suma de 300 euro și 700 lei. În zilele de 2 martie și 16 martie 2009 investigatorul sub acoperire a cumpărat de la inculpatul C.A.O. prin intermediul inculpatului D.L. cantitatea de 18,5 grame cocaină cu 1600 euro. În data de 4 august 2009 un alt investigator sub acoperire a cumpărat de la inculpatul C.A.O. prin intermediul inculpatului D.L. cantitatea de 7 gr.cocaină cu suma de 365 euro și 40 lei.

Prin încheierea penală nr. 31 din 5 august 2009 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților D.L., C.A.O.și B.F. pe 29 de zile, începând din 6 august 2009 și până la 3 septembrie 2009 apreciindu-se ca îndeplinite cerințele art.143 și 148 lit.f C.proc.pen.

În prezenta cauză, Parchetul de pe lângă Î.C.C.J. – DIICOT – Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud, a solicitat prelungirea arestării preventive a inculpaților pentru efectuarea următoarelor acte de urmărire penală: audierea în calitate de învinuiți și a altor persoane față de care în dosar a fost începută urmărirea penală, pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de risc; efectuarea rapoartelor de expertiză medico-legale privind probele biologice ridicate de la inculpați și eventual extinderea cercetărilor pentru comiterea infracțiunii prev.de art.4 alin.1 din Legea 143/2000 față de inculpați și față de persoanele care au cumpărat sau primit marfă de la inculpați și audierea lor în calitate de învinuiți; audierea a mai multor martori care cunosc date despre săvârșirea infracțiunilor de către inculpații recurenți; efectuarea perchezițiilor informatice în sistemele informatice ridicate de la locuințele inculpaților; reaudierea inculpaților cu privire la rezultatul perchezițiilor informatice, depunerea transcrierilor înregistrărilor convorbirilor telefonice interceptate și a proceselor verbale de redare a convorbirilor.

În urma verificării dosarului de anchetă, Curtea a reținut că întrucât urmărirea penală nu a fost finalizată, conform actelor depuse, nu au fost audiați decât câțiva martori, precum și inculpații, s-au depus rapoartele investigatorilor sub acoperire, nu s-au realizat perchezițiile informatice în calculatoarele ridicate de la locuințele inculpaților, nu s-au realizat rapoartele medico-legale privind probele biologice ridicate de la inculpați, nu au fost reaudiați inculpații cu privire la rezultatele ce vor parveni în urma efectuării perchezițiilor informatice, nu au fost audiate toate persoanele care cunosc anumite date despre săvârșirea infracțiunilor în calitate de martori, nu s-a realizat audierea în calitate de învinuiți și a altor persoane față de care în dosar a fost începută urmărirea penală

pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de risc, nu au fost finalizate toate transcrierile înregistrărilor convorbirilor telefonice interceptate și procesele verbale de redare a convorbirilor, nefiind realizată prezentarea materialului de urmărire penală și întocmirea rechizitoriului, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunile imputate fiind mai mare de 4 ani și lăsarea inculpaților în libertate prezentând un pericol concret pentru ordinea publică, în mod judicios prima instanță a constatat că subzistă în continuare temeiurile arestării preventive vizate de art. 148 lit.f Cod proc.pen.

Potrivit art.155 alin.1 C.proc.pen. arestarea inculpatilor dispusă de instanță poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, motivat, dacă temeiurile care au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate sau există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate.

Verificând conținutul actelor și lucrărilor dosarului, atât instanța de fond cât și curtea au constatat că în privința recurenților sunt întrunite simultan și condițiile prev.de art.136 și 143 C.proc.pen. raportat la art.148 lit.f C.proc.pen., astfel că față de conținutul art.155 și 159 C.proc.pen. Tribunalul Bistrița-Năsăud a pronunțat o soluție corectă fiind justificată și judicioasă cererea de prelungire a arestării preventive.

Din dosarul de urmărire penală rezultă că prin ordonanța din 5 august 2009 dată în dosarul 73/DP/2008 al DIICOT Biroul Teritorial Bistrița, a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpații recurenți cercetați după cum urmează: C.A.O.pentru trafic de droguri de mare risc prev.de art.2 alin.2 din Legea 143/2000 cu art.41, 42; D.L. pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc prev.de art.2 alin.2 din Legea 143/2000 și consum de droguri în interes propriu prev.de art.4 alin.2 din Legea 143/2000, constând în aceea că la datele de 7 februarie 2009, 2 martie, 16 martie și 4 august 2009, inculpatul Crișan Adrian a vândut prin intermediul inculpatului D.L. anumite cantități de cocaină, investigatorilor sub acoperire, în schimbul unor sume de bani.

Temeiul arestării recurenților a fost art.148 lit.f C.proc.pen.

Potrivit art.148 lit.f cod proc.pen. C.proc.pen., una din condițiile arestării este aceea ca lăsarea în libertate a inculpaților să prezinte un pericol concret pentru ordinea publică.

În ceea ce privește condiția ca lăsarea în libertate a inculpaților să prezinte un pericol concret pentru ordinea publică, este, desigur, adevărat că pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social ca trăsătură esențială a infracțiunii; aceasta nu înseamnă, însă, că în aprecierea pericolului pentru ordinea publică trebuie făcută abstracție de gravitatea faptei; sub acest aspect, existența pericolului public poate rezulta, între altele, și din însuși pericolul social al infracțiunii de care sunt învinuiți inculpații, de reacția publică la comiterea unor astfel de infracțiuni, de posibilitatea săvârșirii, chiar, a unor fapte asemănătoare de către alte persoane, în lipsa unei reacții corespunzătoare față de cei bănuși ca autori ai unor astfel de fapte.

Prin urmare, la stabilirea pericolului public nu se pot avea în vedere numai date legate de persoana inculpaților, cum se susține, ci și date referitoare la fapte, nu de puține ori acestea din urmă fiind de natură a crea în opinia publică un sentiment de insecuritate, credința că justiția, cei care concură la înfăptuirea ei, nu acționează îndeajuns împotriva infracționalității.

Pe de altă parte, este de observat că orice faptă contrară normelor de conduită, care constituie substanța ilicitului abstract determinat de normele juridice, tulbură atât ordinea de drept, cât și mediul social.

Această tulburare, coroborată cu riscul repetabilității unor atari atitudini neconforme, de încălcare a legii penale, creează o stare de insecuritate pentru raporturile sociale și, concomitent, un sentiment firesc de dezaprobare din partea colectivității.

Ori, exigențele impuse de necesitatea restabilirii ordinii de drept încălcate se realizează, între altele, prin îndeplinirea cu promptitudine a actelor procedurale, cu asigurarea drepturilor și intereselor legitime ale părților.

De aceea, asigurarea respectării termenelor prevăzute de lege pentru desfășurarea activităților specifice procesului penal, în cadrul cărora împiedicarea făptuitorului de a se sustrage urmării penale constituie un deziderat major, impune luarea și după caz, menținerea sau prelungirea măsurilor preventive.

Calea de atac exercitată de inculpați, vizând prelungirea duratei arestului preventiv, nu este fondată, din moment ce prima instanță a subliniat justificat că temeiurile ce au determinat luarea măsurii preventive subzistă în continuare. Sub acest aspect, este de observat că faptele imputate inculpaților, astfel cum au fost descrise prin cererea de prelungire a măsurii arestării, ca și succesiunea actelor procedurale îndeplinite până în prezent impun, în mod evident, prelungirea arestului, pentru a putea fi asigurată ascultarea inculpaților oricând, confruntarea lor cu alți învinuiți, audieri de martori, efectuarea de percheziții informatice în calculatoarele inculpaților, efectuarea de probe științifice și biologice asupra persoanei inculpaților precum și în vederea îndeplinirii de alte eventuale acte procesuale față de ei.

Prelungirea arestării este justificată și de împrejurarea că infracțiunile pentru care sunt cercetați inculpații nu a fost clar stabilite, fiind nevoie de administrarea unui material probator complex, din care să rezulte în mod clar și indubitabil vinovăția și implicarea recurenților în faptele pentru care sunt cercetați.

Probele ce trebuie administrate în cauză sunt dintre cele mai diverse și, astfel, există posibilitatea ca inculpații să influențeze administrarea lor.

Este de remarcat că aprecierea pericolului social concret pentru ordinea publică are în vedere și modalitatea concretă în care s-a desfășurat activitatea infracțională, caracterul acesteia precum și reacția generată în rândul societății civile de faptul că împotriva unor asemenea infracțiuni, organele statului nu acționează eficient.

Față de toate acestea, curtea apreciază că lăsarea în libertate a inculpaților prezintă nu numai un real pericol pentru ordinea publică, dar și pentru buna desfășurare a procesului penal.

Inculpații recurenți au recunoscut comiterea faptelor, probele și indiciile temeinice rezultând din declarațiile martorilor audiați până în prezent, coroborate cu rapoartele întocmite de investigatorii sub acoperire și cu conținutul convorbirilor telefonice interceptate.

Stabilirea vinovăției recurenților urmează a se face desigur numai în urma efectuării cercetării judecătorești de către instanța investită cu judecarea fondului cauzei, probațiunea administrată în faza urmării penale, pune însă în evidență

până în acest moment existența unor indicii temeinice în înțelesul art.143 C.proc.pen., care justifică luarea și prelungirea arestării preventive față de aceștia (cazul Fox, Campbell și Hartley vs.Uk).

Potrivit art.5 pct.1 din Convenția Pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și art. 23 din Constituția României, referitor la cazurile de excepție în care o persoană poate fi lipsită de libertate, inculpații au fost arestați în vederea aducerii lor în fața autorităților judiciare competente, existând motive verosimile de a bănui că au săvârșit infracțiuni.

În plus, curtea reține că existența și persistența unor indicii grave de vinovăție constituie, conform jurisprudenței CEDO „factori pertinenti care legitimează o detenție provizorie”, măsura arestării preventive a inculpaților și prelungirea acesteia fiind conformă scopului instituit prin art. 5 al CEDO.

De asemenea, în raport de probele aflate la dosar, existând „suspiciunea rezonabilă că s-a comis o infracțiune” măsura arestării preventive este justificată și prin prisma aceleiași jurisprudențe.

În cauza de față, nu există temeuri noi care să justifice privarea de libertate și în consecință, ceea ce curtea trebuie să analizeze, sunt temeiurile care au determinat arestarea preventivă și dacă acestea impun sau nu, în continuare, privarea de libertate.

În privința indiciilor temeinice din care rezultă presupunerea rezonabilă că inculpații ar fi săvârșit faptele pentru care sunt cercetați, acestea au fost analizate în mod definitiv la momentul luării măsurii arestului preventiv și nu s-au modificat până în prezent.

Susținerea curții este justificată în cele ce preced și de legislația europeană (cazul Saadi contra Regatului Unit și Ambruszkiewicz contra Poloniei din 4 mai 2006, Vrencev contra Serbiei din 23 septembrie 2008, Ladent contra Poloniei din 18 martie 2008), în care se statuează necesitatea detenției raportat la infracțiunile comise de inculpați și totodată, existența unei proporționalități a detenției raportat la alte măsuri, mai puțin stringente, conform Codului de procedură penală român, măsurile vizate de art.145 și 145¹.

În speța de față, prelungirea măsurii arestării preventive a recurenților este justificată prin existența unui interes public, interes care se referă la buna administrare a justiției și totodată protejarea publicului, în sensul eliminării riscului repetării faptelor.

Prin prisma hotărârilor Contrada contra Italiei din 24 august 1998; Labita contra Italiei din 6 aprilie 2004; Calleja contra Maltei din 7 aprilie 2005, în prezenta cauză, s-a dovedit că persistența în timp a motivelor plauzibile că inculpații sunt bănuiți de comiterea unor infracțiuni, este o condiție pentru prelungirea detenției.

Dincolo de aspectul factual, existența motivelor plauzibile de a bănui că recurenții ar fi comis faptele, impune în sensul art.5 paragraf 1 lit.c din Convenția europeană, ca fapta invocată să poată fi, în mod rezonabil, încadrată într-unul din textele Codului penal sau legi speciale, care incriminează anumite tipuri de comportament, ceea ce s-a și realizat în prezentul dosar.

Prin prisma legislației CEDO s-a dovedit în afara oricărei îndoieli că scopul măsurii arestării recurenților a fost acela de a-i prezenta autorității competente conform art.5 paragraf 3 din CEDO, verificându-se de către instanțe independente și imparțiale, legalitatea măsurii arestării și ulterior prelungirea

acesteia.(cauza Benham contra Regatului Unit 1996; Jecius contra Lituaniei 2000; Nevmerzhitsky contra Ucrainei 2005).

În speță sunt îndeplinite condițiile cerute de art.143, 146 și 148 lit.f C.proc.pen., Tribunalul Bistrița-Năsăud apreciind corect asupra necesității prelungirii stării de arest a acestora.

Potrivit art.148 lit. f măsura arestării poate fi luată dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea în libertate a recurenților prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Prima condiție este îndeplinită întrucât infracțiunea imputată recurenților se sancționează cu o pedeapsă mai mare de 4 ani închisoare.

Referitor la condiția pericolului concret pentru ordinea publică și aceasta este întrunită și rezultă din probele de la dosar.

Starea de pericol pentru ordinea publică în cazul recurenților presupune o rezonanță socială a unor fapte grave, atât în rândul comunității locale asupra căreia și-a exercitat influența negativă, dar și la nivelul întregii ordini sociale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat în cazul Letellier vs Franța că în circumstanțe excepționale, pe motivul gravității în dauna reacției publice, anumite infracțiuni, pot constitui cauza unor dezordini sociale în măsură să justifice detenția, cel puțin pentru un timp.

De asemenea, obstrucționarea justiției și pericolul de sustragere au constituit motive întemeiate de a refuza eliberarea unei persoane arestate preventiv, apreciate ca atare de Curtea Europeană în interpretarea art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De aceea, în situația de față, se impune o astfel de reacție a autorităților pentru a nu se crea și mai mult neîncrederea în capacitatea justiției de a lua măsurile necesare pentru prevenirea pericolului vizat de ordinea publică și crearea unui echilibru firesc și a unei stări de securitate socială.

Prelungirea stării de arestare preventivă a inculpaților, în condițiile legii, nu afectează cu nimic dreptul recurenților la un proces echitabil, aceștia având posibilitatea ca în fața instanței de fond cât și ulterior în căile de atac de a cere și administra probe considerate necesare pentru a dovedi lipsa de temeinicie a susținerilor acuzării.

Așa fiind, primul motiv de recurs vizând revocarea arestului preventiv întemeiat pe lipsa probelor și indiciilor care să justifice privarea de libertate a inculpaților, a fost respins ca nefondat.

La acest moment procesual, curtea a apreciat că față de natura infracțiunilor presupus a fi comise de inculpați, ținând cont de rezonanța acestora în rândul opiniei publice, și determinând reacția negativă a acesteia, față de împrejurarea că persoane asupra cărora planează astfel de acuzații sunt judecate în stare de libertate, justifică prelungirea arestării preventive, neexistând motive de revocare a acesteia sau de înlocuire cu o altă măsură neprivativă de libertate.

Referitor la celelalte motive de critică învederate de apărătorul ales al inculpatului C.A.O., Curtea a motivat următoarele:

S-a susținut că la data de 5 august 2009, când s-a luat măsura arestării preventive față de inculpatul C.A.O., acesta a fost asistat de un avocat stagiar care nu putea pune concluzii în fața Tribunalului Bistrița-Năsăud, condiții în care

inculpatul ar fi fost lipsit de un drept la apărare real, astfel că urmărirea penală efectuată în cauză de la acel moment și până în prezent este lovită de nulitate absolută.

Curtea a reținut că, instanța investită cu prelungirea sau menținerea măsurii arestării preventive nu poate să constate nelegalitatea sau netemeinicia măsurii de la momentul luării ei, **ci numai pentru viitor.**

Aceasta, deoarece, dispozițiile art.155 alin.1 C.proc.pen. impun a se analiza numai dacă temeiurile ce au determinat inițial arestarea se mai mențin în continuare și nu dacă aceste temeiuri existau la data luării măsurii.

Acest punct de vedere al curții, corespunde cu ideile exprimate în doctrină și literatura de specialitate în care se pornește de la ideea că legalitatea și temeinicia luării măsurii arestării preventive a fost verificată, eventual, de instanța de recurs, la momentul inițial și că legalitatea și temeinicia s-a constatat cu autoritate de lucru judecat.

Din actele de la dosar, rezultă că împotriva încheierii penale nr.31 din 5 august 2009 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, prin care s-a dispus arestarea inculpatului C.A.O., acesta a promovat recurs, cale de atac soluționată la 11 august 2009 prin încheierea penală nr.100 de către Curtea de Apel Cluj, instanță care a respins ca nefondat recursul inculpatului, prin motivare Curtea arătând că măsura arestării a fost luată în mod legal, nefiind încălcat dreptul de apărare al inculpatului.

Ceea ce s-ar mai putea constata ulterior, ar fi numai schimbarea temeiurilor inițiale (modificarea indicilor sau intervenirea unor aspecte ce duc la concluzia că lăsarea în libertate nu mai prezintă pericol pentru ordinea publică).

Cel mult, ceea ce s-ar mai putea verifica – în raport cu momentul inițial – este îndeplinirea unor condiții de fond (de exemplu: eroarea în care s-a aflat inițial instanța cu privire la pedeapsa prevăzută de lege, aceasta fiind mai mică de 4 ani închisoare) **nu și condiții de formă ce țin de legalitatea hotărârii prin care s-a dispus luarea măsurii (de exemplu:constatarea ulterioară a faptului că la momentul arestării inculpatul a fost lipsit de apărător sau că arestarea a fost dispusă de instanța de recurs în ședință nepublică).**

Pe cale de consecință, întrucât prin încheierea penală nr.100 din 11 august 2009 a Curții de Apel Cluj s-a constatat cu autoritate de lucru judecat că măsura arestării a fost legal luată, nu se mai poate discuta la acest moment despre nelegalitatea sau netemeinicia ei și nici despre o eventuală lipsă de apărare a inculpatului, acesta fiind asistat de un avocat stagiar.

S-a mai susținut de către apărătorul ales al inculpatului C.A.O. că judecătorul care a soluționat cererea de prelungire a arestării preventive a inculpatului din data de 31 august 2009, se afla într-o stare de incompatibilitate vizată de art.48 lit.a C.proc.pen. deoarece același magistrat la data de 26 august 2009, deci anterior, i-a respins ca nefondată aceluiași inculpat, cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea prev.de art.145 C.proc.pen.

Studiind conținutul textului de la art.48 lit.a C.proc.pen., precum și cel al recursului în interesul legii din Decizia nr.7/2007 al Î.C.C.J., Curtea de Apel reține că în speță, judecătorul de la Tribunalul Bistrița-Năsăud nu s-a aflat în nici o stare de incompatibilitate deoarece „judecătorul care a participat la judecarea

recursului împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea ori prelungirea măsurii arestării preventive în cursul urmăririi penale, nu devine incompatibil să judece un nou recurs, având ca obiect o altă încheiere prin care s-a dispus în aceeași fază de urmărire penală cu privire la măsura arestării preventive în aceeași cauză”.

Mai mult, și prin decizia dată în recurs în interesul legii 22 din 10 mai 2008 a Î.C.C.J.se statuează că „în aplicarea disp. art.48 alin.1 lit. a C.proc.pen., judecătorul care a soluționat în cursul urmăririi penale propunerea de arestare preventivă, nu devine incompatibil să soluționeze ulterior, în aceeași cauză, cereri care au ca obiect prelungirea arestării preventive”.

În speța de față, nu există nici un motiv de incompatibilitate deoarece formularea cererilor de înlocuire a arestării preventive cu o altă măsură neprivativă de libertate, nu sunt limitate în timp și nici numeric, acestea putând fi formulate de câte ori inculpatul apreciază că temeiurile arestării preventive s-au schimbat și nici nu au autoritate de lucru judecat.

În aceste condiții, apare în afara oricărei îndoieli că după ce i-a respins la 26 august 2009 o cerere de înlocuire a arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea, judecătorul fondului nu a devenit incompatibil pentru a soluționa la 31 august 2009 o cerere de prelungire a arestării preventive ce-l viza pe același inculpat.

Nu în ultimul rând este de remarcat că în această fază a recursului, instanța nu are abilitatea de a cenzura corectitudinea administrării probelor de către organele de anchetă și nici de a verifica apărări care țin de fondul cauzei. Până la dovada contrarie, probele administrate de procuror nu pot fi înlăturate de către instanța sesizată cu luarea sau prelungirea unei măsuri preventive.

Pentru aceste motive, curtea, apreciind că sunt întrunite concomitent condițiile art.136, 143 și 148 lit.f C.proc.pen., raportat la art.155 și 159 C.proc.pen., a apreciat că soluția primei instanțe este legală și temeinică, menținând-o ca atare, iar recursurile inculpaților au fost respinse ca nefondate, conform art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

ÎNCHEIEREA PENALĂ NR. 112/R/02.09.2009

2. DREPT PROCESUAL PENAL. PRECES ECHITABIL. PRINCIPIUL EGALITĂȚII ARMELOR.

Egalitatea procesuală între părțile din procesul penal, se realizează în condițiile susținerii unor poziții contrare, ceea ce reprezintă contradictorialitatea specifică judecății penale, prin susținerea învinuirii de către procuror sau de către persoana vătămată și inculpat, asistat sau reprezentat de avocat, care își exercită dreptul său la apărare – fie singur, fie împreună cu partea responsabilă civilmente.

Reglementarea principală a judecății pe baza contradictorialității este de esența procesului penal echitabil, cu respectarea și asigurarea egalității de arme între acuzare și apărare (părți vătămate și inculpat).

Importanța deosebită a dreptului la apărare a tuturor părților în procesul penal, în viziunea Curții Europene, rezidă în reglementarea sa detaliată în cadrul principiului procesului echitabil. Curtea Europeană subliniază că nu trebuie confundată „prezenta personală a acuzatului în instanță, cu posibilitatea pe care i-o recunoaște art.6 paragraf 3 lit.c de a se apăra singur. Astfel, chiar dacă nu este expres

menționat în art.6 dreptul tuturor părților de a lua parte personal la dezbaterile din cauză, acesta decurge din scopul și din obiectul ansamblului acestui text: dreptul tuturor participanților la un proces echitabil”.

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Ca atare, decizia instanței de apel de trimitere a cauzei spre rejudecare pentru ca să fie audiate în mod nemijlocit atât părțile vătămate cât și inculpații, să se administreze toate probele testimoniale și științifice atât în apărarea, cât și în defavoarea lor ca apoi, să se pronunțe o soluție de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal în funcție de aprecierea probelor existente la dosar a dat eficiență dispozițiilor art.5 și 6 din Convenția Europeană vizând dreptul la un proces echitabil, cât și principiilor de drept procesual intern ce reglementează dreptul la apărare a tuturor părților.

DECIZIA PENALĂ NR. 561/R/23.09.2009

Judecătoria Năsăud prin sentința penală nr. 118 din 10 iulie 2008 în baza art.11 pct.2 lit. a C.proc.pen., coroborat cu art. 10 lit. a C.proc.pen., a dispus achitarea inculpaților D.I. și D.M., pentru comiterea infracțiunii de tulburare de posesie prevăzută de art. 220 alin.1 și 3 C.pen. întrucât fapta nu există.

În baza art. 11 pct.2 lit. a C.proc.pen., coroborat cu art.10 lit. d C.proc.pen. s-a dispus achitarea inculpaților D.I. și D.M. de sub învinuirea comiterii infracțiunii de abuz de încredere prevăzute de art. 213 C.pen., întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive al infracțiunii, anume definirea bunului în temeiul vreunei convenții.

Părțile vătămate P.Gh. CNP-1511003064333 și P.I.S. au fost obligate , în solidar, să plătească inculpaților suma de 900 lei cu titlul de cheltuieli de judecată.

În baza art.346 C.proc.pen. s-a respins acțiunea civilă formulată de părțile vătămate, ca neîntemeiată.

Părțile vătămate au fost obligate să plătească statului câte 100 lei fiecare, cu titlul de cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin plângerea adresată Judecătoriei Năsăud, părțile vătămate P.Gh. și P.I.S. au chemat în judecată pe inculpații D.I. și D.M. pentru ca prin hotărârea ce se va da să fie cercetați și condamnați pentru comiterea infracțiunilor de tulburare de posesie, abuz de încredere, nerespectarea hotărârilor judecătorești și furt, prevăzute de art. 220, art.213, art.271 și art. 208 alin.1 C.pen..

În motivare s-a arătat că în luna iulie 2004 inculpații le-au ocupat acestora cca 45 ari teren situat în hotarul comunei Rodna, prin desființarea țărășilor, făcând garduri împrejmuitoare pe toate laturile, prin aceasta nerespectând cele

dispuse prin sentințele civile nr.2101/2001 și nr. 2585/2002 ale Judecătoriei Năsăud.

În data de 3 iulie 2004, inculpații au distrus și au sustras poarta de la intrare pe terenul din ridul „Fața Ticlăului”, deși poarta de la intrare era legată cu lanț pe care era aplicat un lacăt.

Întrucât plângerea penală se referea și la infracțiunii pentru care instanța nu putea fi legal sesizată decât prin rechizitoriu, prin sentința penală nr.364/2004 pronunțată în dosar nr.2183/2004, s-a trimis dosarul la Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud pentru a se dispune efectuarea de cercetări penale sub aspectul tuturor infracțiunilor la care se referă plângerea penală.

Prin rezoluția din 22 noiembrie 2004 dată de procuror în dosarul nr.543/P/04, al Parchetului de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de inculpați pentru infracțiunile de nerespectarea hotărârilor judecătorești și furt, iar sub aspectul infracțiunilor de tulburare de posesie și abuz de încredere a fost sesizată instanța de judecată, întrucât pentru aceste infracțiuni, la acel moment, instanța putea fi legal sesizată și la plângerea penală a părților vătămate.

Cauza a fost înregistrată la Judecătoria Năsăud sub nr. 3220/2004.

Prin sentința penală nr.577/2005 pronunțată în dosar nr.3220/2004, în temeiul art. 11 pct.2 lit. b coroborat cu art.10 lit. h, raportat la art.284/1 C.proc.pen., s-a dispus încetarea procesului penal.

Urmare a recursului declarat de părțile vătămate, prin decizia penală nr.38/R/2006 pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud în dosarul nr.248/112/2006, s-a casat în întregime sentința penală atacată cu trimiterea spre rejudecare la aceeași instanță de fond pentru a proceda la cercetarea penală sub aspectul infracțiunilor pentru care a instanța a fost sesizată, întrucât în speță nu sunt aplicabile dispozițiile art. 284¹ C.proc.pen..

Cauza s-a reînregistrat la Judecătoria Năsăud sub nr.732/R/2006.

Cu ocazia rejudecării instanța a procedat la luarea unui supliment de declarații de părți-vătămate, ocazie cu care părțile vătămate au precizat că inculpații le-au ocupat cca 20 ari din terenul proprietatea lor situat în ridul „Fața Ticlăului” din hotarul comunei Rodna, prin schimbarea semnelor de hotar ce corespund de imobilele de sub nr. top. 5673, 5670, 5671 și 5672.

Părțile vătămate au mai precizat că imobilele terenuri de sub nr. top. arătate au fost partajate prin sentința civilă nr.2585/2002, învederându-se că abuzul de încredere constă în faptul că inculpații le-au sustras poarta de intrare pe terenul proprietatea lor și, de asemenea, inculpații le-au tăiat niște pomi fructiferi.

Pe lângă suma de bani cu care s-au constituit inițial parte civilă reprezentând contravaloarea recoltelor de pe terenul ocupat, în cuantum de 30.000.00 lei (vechi), părțile vătămate au mai suplimentat pretenții bănești cu încă 7.000.000 lei (vechi) reprezentând contravaloarea porții și a pomilor tăiați.

În legătură cu infracțiunile pentru care instanța a fost sesizată, întrucât sesizarea a fost înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.356/2006, potrivit art. 1 din această lege a rămas legal sesizată pe tot parcursul procesului penal.

Cu ocazia rejudecării instanța de fond a procedat și la o cercetare locală împreună cu expertul Vintilă Nicolae, expert care a întocmit o lucrare de expertiză pe marginea celor constatate la fața locului, reținând următoarele:

Antecesorii părții vătămate P.Gh. au deținut în proprietate imobile terenuri de natură fânaț și livadă situate în ridul „Fața Ticlăului” din hotarul comunei Rodna.

Prin sentința civilă nr.2101/2001, în urma acțiunii civile promovată de P.Gh., precum și a cererii reconvenționale formulată de soția sa P.I.S., s-a stabilit un supliment de masă succesorală după antecesorul părții vătămate P.Gh., anume P.O., în sensul că pe lângă imobilele specificate în certificatul de moștenitor nr.120/1988, eliberat de fostul notariat de stat local Năsăud, mai intră și imobilele terenuri de sub nr. top. 5670 și 5671 din CF 1852 Rodna și s-a dispus partajarea acestora, precum și ieșirea din indiviziune a lui P.I.S. Cu ocazia partajului părții vătămate P.Gh. s-a atribuit lotul cu nr. top.5670/2 și 5671 în suprafețe de 701 și, respectiv, 234 mp., iar lui P.I.S. i s-a atribuit lotul cu nr. top. nou 5670/3 în suprafață de 1871 mp.

Prin procesul-verbal de punere în posesie din 20 martie 2002, terenurile atribuite părților vătămate s-au pus în posesie de către executorul judecătoresc S.V.

În urma acțiunii civile promovată de inculpați în dosarul civil nr.839/2002, prin sentința civilă nr.2585/2002 pronunțată în cauză s-a dispus ieșirea din indiviziune a inculpaților, precum și a numiților C.O. și C.A. În urma ieșirii din indiviziune inculpaților li s-au atribuit loturile cu nr. top nou 5670/4 și 5673/1, în suprafețe de 5378 și respectiv 5373 mp., loturi ce se învecinează cu loturile atribuite părților vătămate prin sentința civilă nr.2101/2001.

Loturile atribuite inculpaților au fost predate în posesie tot de către executorul judecătoresc S.V. la data de 11 noiembrie 2003.

După predarea în posesie, întrucât părțile vătămate nu au fost de acord ca inculpații să treacă pe podețul practicat de antecesorii lor, precum și de ei personal și, de asemenea, și de către comoștenitorii care au înstrăinat părțile lor inculpaților, precum și lui C.O. și C.A., inculpații au înlăturat poarta de la intrare pe care părțile vătămate au închis-o cu lanț la care au aplicat lacăt și au lăsat-o deoparte la câțiva metri, rezemată de pomi.

Cu ocazia descinderii locale instanța a constatat un lot de teren de cca 30 ari de natură fânaț și cu pomi fructiferi pe acesta rămas necosit și neîmprejmuit pe nicio latură.

În legătură cu lotul de teren rămas necosit inculpații au precizat că este tocmai lotul de teren predat părților vătămate în posesie pe care aceștia au refuzat să-l cosească întrucât lor li se revine și lotul de teren ce le-a fost predat în posesie în baza sentinței civile nr. 2585/2002

Din raportul de expertiză întocmit în cauză de expert Vintilă Nicolae, a rezultat că lotul rămas nefolosit este lotul cu nr. top. 5670/2, 5671 și 5670/3 ce li se cuvine părților vătămate în baza sentințelor civile nr. 2101/2001 și 2485/2002 ale Judecătoriei Năsăud. Mai concluzionează expertul că din terenul predat în posesie părților vătămate inculpații nu ocupă nimic.

Față de cele de mai sus, întrucât în cauză nu s-a făcut dovada că inculpații folosesc ceva din terenul proprietatea părților vătămate, în baza art.11 pct. 2 lit. a C.proc.pen., coroborat cu art. 10 lit. a C.proc.pen., s-a dispus achitarea inculpaților de sub învinuirea comiterii infracțiunii de tulburare de posesie prev. de art.220 alin.1 și 3 C.pen., întrucât fapta nu există.

În legătură cu infracțiunea de abuz de încredere prevăzută de art. 213 C.pen., instanța, de asemenea, a dispus achitarea inculpaților în temeiul art.11 pct.2 lit. a coroborat cu art.10 lit. d C.proc.pen., întrucât fapta imputată de părțile vătămate inculpaților nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz de încredere, fapta de a demonta și înlătura poarta putând constitui eventual altă infracțiune, nicidecum cea de abuz de încredere pentru care, în prealabil, trebuia să existe vreo convenție de predare în posesie.

De asemenea, în legătură cu acea poartă, în baza convenției încheiată cu vânzătorii, inculpații aveau și ei dreptul de a practica acel podeț întrucât și lotul de teren predat lor în posesie se întinde până la pârâul peste care este practicat acel podeț.

Având în vedere că, inculpații au fost achitați, precum și motivele acestei achitări, în baza art.346 C.proc.pen., instanța de fond a respins acțiunea civilă formulată de părțile vătămate ca fiind neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel părțile vătămate P.Gh. și P.I.S., apel respins ca tardiv prin decizia penală nr.49 din 23 iunie 2009 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, în ceea ce o privește pe partea vătămată P.Gh., iar în temeiul art.379 pct.2 lit. b C.proc.pen. a fost admis apelul declarat de partea vătămată P.I.S. cu desființarea sentinței atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond – Judecătoria Năsăud.

Hotărârea Tribunalului Bistrița-Năsăud, a fost atacată cu recurs de către părțile vătămate P.Gh. și P.I.S..

Partea vătămată P.Gh. aprecia că se impune admiterea recursului său și trimiterea dosarului spre rejudecare în privința sa la instanța de apel, deoarece apelul promovat nu era tardiv, ci în termen, soluția fiind astfel nelegală. În privința părții vătămate P.I.S. s-a solicitat rejudecarea cauzei de către instanța de recurs și administrarea probei cu martori, respectiv a numitului D.I., care este o altă persoană decât inculpatul trimis în judecată de către procurori, iar în urma rejudecării să se dispună condamnarea inculpaților pentru infracțiunea de tulburare de posesie prev.de art.220 alin. 1 și 3 C.pen.

În subsidiar, s-a arătat de către părțile vătămate că este important a se trimitte întregul dosar instanței de fond Judecătoria Năsăud dacă nu se va accepta cererea principală de rejudecare de către Curtea de Apel pentru a fi administrate în mod legal probele științifice respectiv expertizele topometrice, a fi audiați inculpații în mod nemijlocit potrivit motivelor invocate de victime în plângerile penale, iar în urma administrării tuturor probelor testimoniale și științifice, a se răspunde la obiecțiunile eventuale care s-ar formula în cauză și a suplimenta întregul probatoriu pentru a se respecta dispozițiile art.6 din Convenția Europeană acela al dreptului tuturor părților de a avea un proces echitabil.

Nu în ultimul rând este oportun ca după audierea lor cu privire la infracțiunea imputată, inculpații să-și exprime opinia cu privire la stabilirea despăgubirilor solicitate de părțile civile.

Curtea examinând recursurile declarate, prin prisma motivelor invocate, a ajuns la următoarele constatări:

Din cuprinsul sentinței penale 118 din 10 iulie 2008 a Judecătoriei Năsăud, rezultă că partea vătămată P.Gh., a fost prezent atât la judecarea pe fond a dosarului 732/265/2006 a Judecătoriei Năsăud așa cum rezultă din practica cât și la pronunțarea hotărârii, astfel că dreptul de apel curgea conform art.363 alin.1

și 3 C.proc.pen.de la pronunțare. Pentru părțile prezente la pronunțare și dezbateri, termenul de apel de 10 zile curgea de la pronunțare.

Din scriptul depus la fila 159 din dosarul Judecătorei, rezultă că hotărârea a fost pronunțată la 10 iulie 2008, dată de la care curgea termenul de 10 zile pentru promovarea apelului. Cu toate acestea, partea vătămată P.Gh. a promovat apelul la 24 iulie 2008, cu depășirea termenului imperativ prevăzut de lege, fără a putea dovedi vreo împiedicare temeinică, obiectivă care să-l fi pus în imposibilitate de a declara în termen calea ordinară de atac.

Controlul instanței superioare poate fi făcut în privința acestui recurent doar sub aspectul corectei rețineri a excepției tardivității de către instanța de apel.

Având în vedere că în mod legal și temeinic, tribunalul a reținut că apelul este tardiv, recursul părții vătămate P.Gh. apare ca nefondat și se va respinge ca atare, în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la recursul părții vătămate P.I.S.:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor, precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecării, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinutului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinutul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Prin soluția pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud, inculpaților D.I. și D.M., cât și părților vătămate P.Gh. și P.I.S. li s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza,

inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*; hotărârea CEDO din 20 februarie 1996 în cauza *Hobo Machado contra Portugaliei*, paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza *Van Orshover contra Belgiei* paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Rowe și David contra Marii Britanii*, paragraf 60; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Fitt contra Marii Britanii*, paragraf 44).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992; hotărârea CEDO din 4 octombrie 2007 în cauza *Forum Maritime contra României*; hotărârea din CEDO din 24 iunie 2003 în cauza *Dowsett contra Marii Britanii* paragraf 42; hotărârea CEDO din 21 septembrie 1993 în cauza *Kremxouw contra Austriei*, paragraf 53).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

Instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost savârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 C.proc.pen., „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Art. 289 C.proc.pen. dispune ca „judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanță, în ședință publică în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, că exprimă adevărul, fie probele de la urmărirea penală, fie cele administrate în cursul judecății.

Pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 C.proc.pen., cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 C.proc.pen., hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecății trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Dispozițiile art. 63 alin.2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în

raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanțele de fond și apel trebuie să rețină și să aprecieze numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile inculpatului date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

În speță, se observă că dosarul a fost judicios soluționat de către Tribunalul Bistrița-Năsăud, avându-se în vedere și principiul procesului echitabil din punct de vedere al garanțiilor procesuale.

Soluția de achitare a inculpaților pronunțată de instanța de fond a fost atacată cu apel de către părțile vătămate P.Gh. și P.A.S., care prin calea de atac promovată au criticat modul de efectuare al probei științifice arătând că nu au fost citați în mod legal la efectuarea probei, iar pe de altă parte, inculpații nu au fost prezenți la nici un termen de judecată la Judecătoria Năsăud și nu s-a procedat la audierea nemijlocită a acestora, așa cum se impunea, pentru a fi respectat principiul nemijlocirii, oralității și contradictorialității procesului penal.

Nemulțumirea părților vătămate a fost reliefată de faptul că prezentul dosar a fost casat cu rejudecare de mai multe ori și de fiecare dată când s-a reluat ciclul procesual, numai părțile vătămate au fost audiate iar inculpații nu, astfel că victimele infracțiunii nu cunosc poziția subiectivă a inculpaților raportat la săvârșirea faptelor ce li se impută și nici dacă aceștia contestă sau nu valoarea pretențiilor civile cerute de părțile civile.

Pe lângă viciile de procedură invocate de părțile vătămate la efectuarea expertizei, acestea învederează că au mai depus și obiecțiuni cu privire la conținutul probei științifice, dar instanța de fond, a procedat la dezbaterile cauzei fără a da curs obiecțiunilor și fără a dispune aducerea inculpaților pentru ca și aceștia să-și exprime punctul de vedere raportat la proba științifică administrată în speță.

Atât doctrina cât și practica judiciară, este unanimă în a considera că, „o corectă judecare a inculpatului trebuie să se desfășoare în prezența sa – aceasta fiind regula”.

Egalitatea procesuală între părțile din procesul penal, se realizează în condițiile susținerii unor poziții contrare, ceea ce reprezintă contradictorialitatea specifică judecății penale, prin susținerea învinuirii de către procuror sau de către persoana vătămată și inculpat, asistat sau reprezentat de avocat, care își exercită

dreptul său la apărare – fie singur, fie împreună cu partea responsabilă civilmente.

Reglementarea principală a judecării pe baza contradictorialității este de esență procesului penal echitabil, cu respectarea și asigurarea egalității de arme între acuzare și apărare (părți vătămate și inculpat).

Importanța deosebită a dreptului la apărare a tuturor părților în procesul penal, în viziunea Curții Europene, rezidă în reglementarea sa detaliată în cadrul principiului procesului echitabil. Curtea Europeană subliniază că nu trebuie confundată „prezența personală a acuzatului în instanță, cu posibilitatea pe care i-o recunoaște art.6 paragraf 3 lit.c de a se apăra singur. Astfel, chiar dacă nu este expres menționat în art.6 dreptul tuturor părților de a lua parte personal la dezbaterile din cauză, acesta decurge din scopul și din obiectul ansamblului acestui text: dreptul tuturor participanților la un proces echitabil”.

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Verificând conținutul deciziei penale 49 din 23 iunie 2009 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, rezultă că instanța de apel s-a ocupat de respectarea dreptului la un proces echitabil atât al părților vătămate cât și al inculpaților, dovadă fiind tocmai admiterea apelului victimei P.I.S. de a desființa hotărârea Judecătoria Năsăud și a deci de rejudecarea procesului de către instanța de fond cu respectarea principiului oralității, nemijlocirii și contradictorialității ce guvernează procesul penal.

Câtă vreme, partea vătămată P.I.S. a primit o soluție favorabilă prin admiterea apelului său de către tribunal, recursul acesteia apare ca nefondat și se va respinge ca atare, în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

Decizia instanței de apel a dat eficiență dispozițiilor art.5 și 6 din Convenția Europeană vizând dreptul la un proces echitabil, cât și principiilor de drept procesual intern ce reglementează dreptul la apărare a tuturor părților, urmând ca la Judecătoria Năsăud să fie audiate în mod nemijlocit atât părțile vătămate cât și inculpații, să se administreze toate probele testimoniale și științifice atât în apărarea cât și în defavoarea lor ca apoi, să se pronunțe o soluție de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal în funcție de aprecierea probelor existente la dosar.

În baza art.189 C.proc.pen. s-a stabilit în favoarea Baroului de avocați Cluj suma de câte 300 lei pentru inculpații D.M. și D.I. cu titlu de onorariu pentru apărător din oficiu ce se va plăti din F.M.J.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen., părțile vătămate au fost obligate să achite statului suma de câte 400 lei cheltuieli judiciare, din care câte 300 lei reprezentând onorariu avocațial oficiu.

3. SANCTIUNE PENALĂ. INDIVIDUALIZARE. CRITERII.

Ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepsei, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social al faptei comise, de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului (atitudinea cu privire la fapta comisă, antecedentă penală).

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și faptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. 52 alin.1 potrivit căruia "scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni".

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei și consecințele acestora (sustragerea unui autoturism aparținând unei alte persoane fizice, vehicol pe care l-a condus pe drumurile publice fără a poseda permis de conducere, punând în pericol siguranța traficului rutier) sunt elemente care nu pot fi omise și care, coroborat cu totala nesinceritate a inculpatului, trebuiesc bine evaluate de către instanță în alegerea pedepsei și în operația complexă a individualizării tratamentului penal, demonstrând că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal.

DECIZIA PENALĂ NR.542/R/09.09.2009

Prin sentința penală nr. 1047/03.06.2009 a Judecătorei Baia Mare s-a dispus condamnarea inculpatului **S.A.I.** pentru săvârșirea infracțiunilor de :

- tâlhărie, prevăzută și pedepsită de art. 211 alin. 1, 2 lit. b, c și alin. 2 ind. 1 lit. a C.pen., cu reținerea art. 74 lit. C, 76 lit. b C.pen., la pedeapsa închisorii de 5 ani;

- conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere prevăzută și pedepsită de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002, cu reținerea art. 74 lit. C, 76 lit. d C.pen., la pedeapsa închisorii de 10 luni.

Ambele infracțiuni cu aplicarea art. 33 lit. a și art. 37 lit. b C.pen..

În baza art. 34 lit. b C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea respectiv 5 ani închisoare.

Prin aceeași hotărâre, a fost condamnat inculpatul **B.V.C.** pentru săvârșirea infracțiunilor de :

- tâlhărie, prevăzută și pedepsită de art. 211 alin. 1, 2 lit. b, c și alin. 2 ind. 1 lit. a C.pen., la pedeapsa închisorii de 7 ani;

- conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere prevăzută și pedepsită de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002, la pedeapsa închisorii de 2 ani;

- conducere pe drumurile publice a unui autovehicul având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, prevăzută și pedepsită de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002, la pedeapsa închisorii de 2 ani.

Toate infracțiunile cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen..

În baza art. 34 lit. b C.pen. a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea respectiv 7 ani închisoare.

Se asemenea, a condamnat inculpatul **M.M.N.**, poreclit „Miciu” pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere prevăzută și pedepsită de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002, la pedeapsa închisorii de 1 an și 6 luni;

- conducere pe drumurile publice a unui autovehicul având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, prevăzută și pedepsită de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002, la pedeapsa închisorii de 1 an și 6 luni.

Ambele infracțiuni cu aplicarea art. 33 lit. b C.pen..

În baza art. 34 lit. b C.pen. a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea respectiv 1 an și 6 luni închisoare.

A interzis inculpaților S.A.I., B.V.C. și M.M.N. drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a C.pen., pe perioada arătată la art. 71 alin. 2 C.pen..

În baza art. 350 C.proc.pen. a menținut măsura arestării preventive dispusă față de inculpații Stan Adrian și Boldiș Vasile.

În temeiul art. 88 C.pen. a scăzut din durata pedepselor aplicate inculpaților S.A.I. și B.V.C. timpul reținerii și al arestării preventive începând cu data de 14 februarie 2009 la zi.

În temeiul art. 14 C.proc.pen. și art. 998, art. 1003 C.civ. a obligat pe inculpații S.A.I. și B.V.C., în solidar, să plătească părții civile S.Gh.M. suma de 180 RON cu titlu de despăgubiri.

În temeiul art. 191 alin. 1 și 2 C.proc.pen. a obligat pe:

- inculpatul S.A.I. să plătească suma de 1200 RON cheltuieli judiciare statului din care suma de 300 RON reprezintă onorariul pentru avocat oficiu ce s-a virat din fondurile Ministerului Justiției

- inculpatul B.V.C. să plătească suma de 1200 RON cheltuieli judiciare statului din care suma de 300 RON reprezintă onorariul pentru avocat oficiu ce s-a virat din fondurile Ministerului Justiției

- inculpatul M.M.N. să plătească suma de 1000 RON cheltuieli judiciare statului din care suma de 300 RON reprezintă onorariul pentru avocat oficiu ce s-a virat din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Inculpații B.V.C. și S.A.I. locuiesc fără forme legale în satul Berchezoaia nr. 108, cel din urmă inculpat fiind concubinul surorii primului.

În seara zilei de 13.02.2009 cei doi inculpați se găseau la locuința lor din Berchezoaia împreună cu inculpatul M.M.N., care este văr cu inculpatul B.V.C..

În jurul orelor 21,00, martora L.A.A. l-a contactat telefonic pe inculpatul M.M.N., spunându-i că are suma de 50 Euro și va veni cu un taxi din Baia Mare în localitatea Berchezoaia, urmând apoi să meargă să se distreze în Baia Mare, lucru cu care inculpatul a fost de acord.

În jurul orelor 22,00, martora s-a deplasat în stația de taxi de pe strada Grănicerilor din Baia Mare, unde de găsea partea vătămată S.Gh.M., angajat în probă de lucru la SC Galant SRL, cu autoturismul marca Dacia Logan, de culoare albă, cu nr. de înmatriculare MM-93-DSL, aparținând SC Auto DSL SRL.

Cu acest autoturism condus de partea vătămată S.Gh.M., martora s-a deplasat în localitatea Berchezoaia, unde au urcat în autoturism inculpatul S.A.I. pe bancheta dreapta față, iar în spate inculpatul B.V.C., inculpatul M.M.N. și martora L.A.A.

Partea vătămată i-a transportat pe inculpați și pe martoră în orașul Șomcuta Mare până la o benzinărie în parcarea căreia inculpatul Stan s-a întâlnit cu un cunoscut și a schimbat suma de 50 de Euro, aparținând martorei Lakatoș, primind suma de 200 lei, apoi au mers la Clubul Fantezia din aceeași localitate.

Din banii obținuți în urma schimbului valutar, inculpatul Stan i-a achitat părții vătămate suma de 80 lei, reprezentând contravaloarea cursei efectuate și s-au înțeles ca inculpatul să-l sune mai târziu pe partea vătămată pentru a-i transporta la locuințele lor.

În Clubul Fantezia inculpații și martora au consumat bere, iar în jurul orelor 24,00, inculpatul S.A.I. l-a sunat pe partea vătămată S.Gh.M. să vină după ei.

Partea vătămată s-a întors cu autoturismul din Baia Mare în Șomcuta Mare, i-a luat pe inculpați și pe martoră pe care urma să-i transporte apoi în localitatea Berchezoaia, însă pe drum aceștia s-au răzgândit și i-au cerut să-i ducă în Baia Mare.

De la un magazin non-stop, situat pe strada Motorului din Baia Mare, inculpații au cumpărat o sticlă de 2l de bere, o sticlă de 0,25l coniac, un pachet de țigări și un energizant, pe care le-au consumat în autoturism, timp în care partea vătămată îi transporta la localul Moara Veche din comuna Săcălășeni.

În acel local inculpații au consumat bere, iar martora coniac cu energizant.

În jurul orelor 4,00, s-au hotărât să meargă din nou în Baia Mare unde au mai cumpărat de la un magazin non-stop o sticlă de 2 l de bere și i-au solicitat părții vătămate să-i transporte în localitatea Berchezoaia.

Inițial, partea vătămată nu a fost de acord, spunându-le că trebuie să predea autoturismul, însă la insistențele inculpatului B.V.C. a acceptat.

Pe raza localității Coaș, într-o zonă în care nu sunt imobile, inculpatul B.V.C., aflat pe bancheta din dreapta față, i-a cerut părții vătămate să oprească autoturismul, iar când acesta a oprit pe partea dreaptă a drumului, inculpatul a scos cheile din contact și le-a introdus în buzunar.

Speriat fiind de gestul inculpatului și de faptul că acesta vorbea cu inculpații în dialect țigănesc și îl priveau fix, partea vătămată le-a spus că nu mai trebuie să-i plătească suma de 200 lei pentru cursa efectuată, doar să coboare din mașină și să-l lase în pace.

Pe un ton ridicat inculpatul B.V.C. i-a cerut părții vătămate să scoată banii pe care îi are la el, iar partea vătămată a scos fin buzunar suma de 180 lei, pe care i-a numărat în fața inculpatului. Acesta i-a solicitat să-i dea banii inculpatului S.A.I. pentru a-i schimba suma de 50 Euro, bani pe care nu îi aveau nici unul dintre inculpați.

Fiindu-i frică de inculpați care continuau să discute în dialect țigănesc, partea vătămată a întins banii inculpatului S.A.I., aflat pe scaunul din spatele său, care a sustras o bancnotă de 100 lei și a restituit restul banilor părții vătămate, spunându-i că sunt doar 80 lei.

Partea vătămată a protestat, replicându-i că sunt 180 lei, întrucât i-a numărat în fața inculpatului B.V.C., însă acest inculpat s-a enervat și i-a strigat să iasă din mașină, amenințându-l cu acte de violență.

Partea vătămată a ieșit din autoturism și a fugit înspre localitatea Săcălășeni și cu toate că inculpații i-au strigat să se întoarcă, partea vătămată nu a făcut acest lucru, aflându-se sub imperiul unei puternice stări de temere.

După ce partea vătămată a fugit, inculpatul S.A.I. a urcat la volanul autoturismului și l-a condus spre localitatea Remetea Chioarului, pe o distanță de câteva sute de metri, până când inculpatul M.M.N., aflat pe bancheta din spate a tras frâna de mână, iar autoturismul s-a oprit. Enervat, inculpatul S.A.I. a coborât din autoturismul și a fugit pe câmp.

La volan a urcat inculpatul B.V.C. care, de asemenea, l-a condus pe o distanță de câteva sute de metri, apoi autoturismul a fost condus de inculpatul M.M.N..

În dreptul imobilului nr. 150 din Remetea Chioarului, inculpatul M.M.N. a pierdut controlul volanului și a intrat cu autoturismul într-un șanț, fără ca mașina să sufere avarii.

Inculpatul B.V.C., inculpatul M.M.N. și martora L.A.A. au abandonat autoturismul în șanț și au plecat pe jos spre localitatea Berchezoaia, iar cheile autoturismului au rămas în contact.

În jurul orelor 6,00, cei trei au fost depistați pe raza localității Remetea Chioarului de organele de poliție care fuseseră sesizate telefonic de partea vătămată S.Gh.M..

Atât inculpații, cât și martora au fost conduși la Spitalul din Șomcuta Mare unde le-au fost recoltate probe biologice.

Potrivit buletinului de analiză toxicologică-alcoolemie nr. 44/14.02.2009 al Serviciului Medico-Legal Județean Baia Mare, alcoolemia inculpatului B.V.C. a fost de 1,20 g‰ la prima probă recoltată la ora 8,35, respectiv 1,10 g‰ la proba a doua recoltată la ora 9,35.

Alcoolemia inculpatului M.M.N. a fost de 1,10 g‰o la prima probă recoltată la ora 8,33, respectiv 1,00 g‰o la proba a doua recoltată la ora 9,33, conform buletinului de analiză toxicologică-alcoolemie nr. 43/14.02.2009 al Serviciului Medico-Legal Județean Baia Mare.

Alcoolemia inculpatului S.A.I. a fost zero.

Din adresa nr. 100382/26.02.2009 a Serviciului Public Comunitar Regim Permis de Conducere și Înmatriculare Vehiculelor rezultă că inculpații B.V.C., S.A.I. și M.M.N. nu posedă permis de conducere pentru nici o categorie de autovehicule.

Partea vătămată S.Gh.M. a solicitat obligarea inculpaților la plata sumei de 180 RON, reprezentând contravaloarea cursei de taxi neachitată.

Numitul M.I.D., în calitate de reprezentant al SC Auto DSL SRL - proprietarul autoturismului, a arătat că autoturismul marca Dacia Logan, în valoare de 8000 lei, a fost recuperat și nu a fost avariat, astfel că nu a formulat pretenții civile în cauză.

Instanța de fond a reținut că, în drept, faptele inculpatului S.A.I., astfel cum au fost probate și recunoscute, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de tâlhărie, prevăzută și pedepsită de art. 211 alin. 1, 2 lit. b, c și alin. 2 ind. 1 lit. a C.pen., cu reținerea art. 74 lit. C, 76 lit. b C.pen.; conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere prevăzută și pedepsită de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002, cu reținerea art. 74 lit. C, 76 lit. d C.pen., ambele infracțiuni cu aplicarea art. 33 lit. a și art. 37 lit. b C.pen..

Starea de recidivă postexecutorie, prevăzută de art. 37 lit. b C.pen., a fost reținută față de inculpatul în raport cu pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată acestuia prin Sentința penală nr. 105/19.11.2003 a Judecătoriei Șomcuta Mare, din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat la data de 23.05.2006, cu un rest de pedeapsă rămas neexecutat de 605 zile închisoare.

Faptele inculpatului B.V.C., astfel cum au fost probate, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de tâlhărie prevăzută și pedepsită de art. 211 alin. 1, 2 lit. b, c și alin. 2 ind. 1 lit. a C.pen.; conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere prevăzută și pedepsită de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002; conducere pe drumurile publice a unui autovehicul având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, prevăzută și pedepsită de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002, toate infracțiunile cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen..

Faptele inculpatului M.M.N. astfel cum au fost probate, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere prevăzută și pedepsită de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002; conducere pe drumurile publice a unui autovehicul având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, prevăzută și pedepsită de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002, ambele infracțiuni cu aplicarea art. 33 lit. b C.pen..

Judecătoria a constatat că vinovăția inculpaților în comiterea faptelor a fost pusă în evidență prin administrarea următoarelor mijloace de probă: proces-verbal de cercetare la fața locului și fotografiile judiciare aferente, buletine de analiză toxicologică-alcoolemie nr. 43, nr. 44 și nr. 46 din 14.02.2009 ale

Serviciului Medico-Legal Județean Baia Mare, declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor precum și declarațiile inculpaților.

La individualizarea judiciară a pedepsei aplicate celor trei inculpați instanța a avut în vedere dispozițiile art. 72 C.pen., respectiv: starea de recidivă ori prezența antecedentelor penale pentru fapte grave comise în timpul minorității, pericolul social concret ridicat al faptelor reflectat în modul și mijloacele de săvârșire precum și circumstanțele comiterii faptelor.

De asemenea, a fost avută în vedere atitudinea inculpaților în raport cu autoritățile judiciare, respectiv asumarea de către aceștia a responsabilității comiterii faptelor.

Astfel, inculpatul S.A.I. a manifestat pe tot parcursul procesului penal o atitudine sinceră și cooperantă, explicând în detaliu modul de comitere al faptelor, aspect concretizat prin reținerea în favoarea acestuia a circumstanțelor atenuante judiciare.

Inculpații B.V.C. și M.M.N. au negat constat comiterea faptelor, deși acestea au fost puse în evidență prin declarația coinalpatului S.A.I., precum și a martorei L.A.A.

La individualizarea judiciară a executării pedepselor, judecătoria a apreciat în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei și cu nevoile de apărare socială, faptul că scopul pedepselor va putea fi atins numai prin executarea acestora, în cazul tuturor inculpaților.

Inculpatul S.A.I. este recidivist, inculpatul B.V.C. a fost condamnat în timpul minorității pentru o altă faptă de tâlhărie, iar față de inculpatul M.M.N. a fost luată anterior măsura educativă a libertății supravegheate tot pentru comiterea unei infracțiuni de tâlhărie.

În această situație, instanța a apreciat că în cazul tuturor inculpaților sancțiunile anterioare nu și-au atins scopul, astfel că aplicarea unor pedepse privative de libertate apare ca o măsură necesară și proporțională în raport cu gravitatea faptelor și cu situația juridică a inculpaților.

Pe perioada executării pedepsei au fost interzise inculpaților drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a C.pen., întrucât faptele acestora sunt incompatibile cu respectul și încrederea pe care comunitatea le datorează autorităților publice.

A fost menținută măsura arestării preventive dispusă împotriva inculpaților S.A.I. și B.V.C. întrucât subzistă în continuare temeiurile care au determinat luarea acesteia, respectiv dispozițiile art. 148 lit. d și f C.proc.pen., concretizate în situația juridică a inculpaților, precum și în modalitatea de săvârșire a faptelor și împrejurările ce le circumstanțiază, respectiv comiterea pe timp de noapte, pe un drum public puțin circulat în condițiile în care partea vătămată nu avea posibilitatea să se împotrivescă unor acte de violență.

Dat fiind faptul că inculpații S.A.I. și B.V.C. și-au angajat răspunderea civilă delictuală prin comiterea faptei de tâlhărie, au fost obligați în solidar la reparații corespunzătoare către partea civilă S.Gh.M..

Fiind în culpă procesuală inculpații au fost obligați la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în procesul penal.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel inculpații S.A.I., B.V.C. și M.M.N., apeluri respinse ca nefondate prin decizia penală nr.137 din 23 iulie 2009 a Tribunalului Maramureș.

Decizia Tribunalului Maramureș a fost atacată cu recurs de către inculpatul M.M.N., care a solicitat achitarea sa în baza art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.întrucât nu el este autorul infracțiunilor la legea circulației, pentru care a fost trimis în judecată și inculpatul Boldiș Vasile care a cerut reducerea pedepsei aplicate de către instanța de fond față de circumstanțele personale și cele reale referitoare la faptă.

Curtea, examinând recursurile declarate prin prisma motivelor invocate a ajuns la următoarele constatări:

Conform art.1 C.proc.pen., scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecării, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatul M.M.N. a avut o poziție oscilantă pe parcursul procesului penal deoarece, inițial a recunoscut infracțiunea imputată pentru ca ulterior, fără nici o justificare să o nege, astfel că în stabilirea vinovăției acestuia, instanța de judecată a avut în vedere întregul material probator administrat în cauză, nu numai declarația sa.

La stabilirea soluției de condamnare, prima instanță a avut în vedere declarația martorei L.A.A. dată în fața procurorului, care se coroborează perfect cu declarația inculpatului B.V.C.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui

proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea *CEDO Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpatul M.M.N. hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja administrat.

Potrivit art. 345 al.1 C.proc.pen., asupra învinuirii aduse inculpatului, instanța hotărăște prin sentință, pronunțând după caz condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal.

Art. 345 al.2 din același Cod, precizează ca soluția de condamnare a inculpatului se pronunță numai dacă instanța constată ca fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Din economia acestor texte de lege, rezultă, cu claritate, că instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 C.proc.pen., „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Art. 289 C.proc.pen. dispune ca „judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanță, în ședință publică, în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, ca exprimă adevărul, fie probele la urmărirea penală, fie cele administrate în cursul judecății.

Pe de alta parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 C.proc.pen., cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 C.proc.pen., hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecății trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Ori, în cauza, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în faza

judecării, dovedesc, în mod cert, că autorul infracțiunilor la regimul circulației rutiere este inculpatul M.M.N. și că faptele au existat în realitate.

Verificând în mod nemijlocit conținutul declarațiilor martorilor B.A.V., L.A.A., B.C. și declarația părții vătămate S.Gh.M. rezultă fără echivoc că inculpatul M.M.N. este autorul infracțiunilor la regimul circulației rutiere, iar inculpatul B.V.C. se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de tâlhărie și două infracțiuni la regimul circulației rutiere.

Declarațiile constante ale martorilor din faza de urmărire penală atât a celor direcți cât și a celor indirecti se coroborează perfect cu cele date de aceștia în fața instanței de fond cât și cu actele medico-legale depuse la dosarul cauzei, respectiv cu buletinul de analiză toxicologică alcoolemie nr.43 și 44 din 14 februarie 2009 cu adresa din 26 februarie 2009 a Serviciului public comunitar regim permise și înmatricularea vehiculelor, cât și cu declarațiile inculpaților S.A.I., M.M.N. și B.V.C..

Dispozițiile art.63 alin. 2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanțele de fond și apel au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecării, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile inculpatului date în faza judecării și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

În speță, se observă că dosarul a fost judicios soluționat de către prima instanță, avându-se în vedere și principiul procesului echitabil din punct de vedere al garanțiilor procesuale.

Tribunalul Maramureș a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpaților-recurenți.

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpaților sub aspectul comiterii infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată respectiv, B.V.C. pentru cea de tâlhărie și două infracțiuni la regimul circulației rutiere, iar inculpatul M.M.N. pentru două fapte concurente la regimul circulației pe drumurile publice.

Deși inculpatul M.M.N. a negat constant comiterea faptei, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator, inițial

acesta recunoscând săvârșirea faptelor, revenirea asupra recunoașterii fiind nejustificată și singulară necoroborându-se cu declarația martorei L.A.A.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpatul M.M.N., respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Vinovăția inculpatului M.M.N. rezultă fără putință de tăgadă din declarațiile constante ale martorilor, L.A.A., B.C., depoziții care se coroborează perfect cu declarațiile chiar ale inculpatului recurent B.V.C. cât și cu propriile recunoașteri ale inculpatului M.M.N. care pe parcursul urmăririi penale a recunoscut săvârșirea celor două infracțiuni însă cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală a susținut că nu a condus autoturismul Dacia Logan, acesta fiind pilotat doar de către ceilalți coinalpați.

De remarcat că în fața procurorului, inculpatul M.M.N. nu a formulat cerere în probațiune.

În raport de starea de fapt prezentată mai sus, este exclusă posibilitatea acceptării achitării inculpatului M.M.N., deoarece evidența identității dintre autor și persoana inculpatului este indubitabilă.

Astfel fiind, apărarea inculpatului vizând achitarea sa în baza art.10 lit.c nu poate fi primită.

Întrucât condamnarea inculpatului M.M.N. s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5/2 C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Pentru motivele ce preced, recursul inculpatului M.M.N. se va respinge ca nefondat în baza art.385/15 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la recursul inculpatului B.V.C.:

Potrivit art.72 C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacrarea explicită a principiului individualizării pedepsei, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să

țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuie bine evaluate de către instanța de recurs, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la fapta comisă, posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărirea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. 52 alin.1 potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea a ținut seama că fapta violentă a inculpatului a avut drept consecință sustragerea unui autoturism aparținând unei alte persoane fizice, vehicol pe care l-a condus pe drumurile publice punând în pericol siguranța traficului rutier, inculpatul neposedând permis de conducere, împrejurare care coroborată cu totala nesinceritate a inculpatului demonstrează că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Pentru aceste motive s-a concluzionat că sancțiunea aplicată de instanța de fond și menținută de Tribunal corespunde prevederilor art.72 și 52 C.pen., astfel că a fost menținută și de către instanța de recurs.

În baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Boldiș arestul preventiv începând cu 14 februarie 2009 și până la zi.

În baza art.189 C.proc.pen. s-a stabilit în favoarea Baroului de avocați Cluj suma de câte 300 lei onorar pentru apărător din oficiu ce s-a plătit din F.M.J.

De asemenea, și recursul inculpatului B.V.C. s-a respins ca nefondat conform art.385/15 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen. fiecare inculpat a fost obligat la plata în favoarea statului a sumei de câte 500 lei cheltuieli judiciare, din care câte 300 lei reprezentând onorarul apărător oficiu.

4. LIBERARE PROVIZORIE SUB CONTROL JUDICIAR. CONDIȚII.

Liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica comiterea de fapte periculoase.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni și își va îndeplini obligațiile ce i se impun.

În acord cu jurisprudența CEDO se constată că instanța europeană a dezvoltat patru motive acceptabile pentru a se refuza eliberarea sub control judiciar: riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces, posibilitatea ca în cazul eliberării, acesta să încerce să împiedice desfășurarea procesului, să comită alte infracțiuni, ori să tulbure ordinea publică (cauza SBC contra Regatului Unit-19 iunie 2001; cauza Smirnova contra Rusiei - 25 iulie 2003; Stogmuler contra Austriei-10 noiembrie 1969; Wemhoff contra Germaniei -27 iunie 1968; cauza Matznetter contra Austriei-10 nov.1969 și Letellier contra Franței-26 iunie 1991).

Având în vedere pericolul social concret al faptelor presupus a fi comise de inculpat, de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, curtea a apreciat că în această fază a procesului penal și, în pofida împrejurării că, formal, cererea acestuia îndeplinește condițiile legale, se impune cercetarea sa, în continuare, în stare de arest.

DECIZIA PENALA NR. 514/R/18.08.2009

Tribunalul Maramureș prin încheierea penală nr.426 din 14.08.2009, în baza art.160² C.proc.pen. a respins cererea de liberare provizorie sub control judiciar formulată de inculpatul V.A.R., arestat preventiv în baza încheierii penale nr.331/20.06.2009 a Tribunalului Maramureș pronunțată în dosarul nr.3785/100/2009.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Inculpatul V.A.R. a solicitat a fi liberat provizoriu sub control judiciar arătând că sunt întrunite cerințele prev. de art.160² C.proc.pen. în sensul că pedeapsa pentru infracțiunile pentru care este cercetat nu depășește 18 ani

închisoare, nu este recidivist, și a avut un comportament corespunzător până la acest moment, neprezentând pericol social.

Prin încheierea penală nr. 331 din 20 iunie 2009 a Tribunalului Maramureș s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului V.A.R. pe o durată de 29 de zile (20 iunie 2009 – 18 iulie 2009 inclusiv), în temeiul art. 148 lit. f C.proc.pen., reținându-se, în esență, faptul că există indicii temeinice în sensul că în perioada martie – aprilie 2009 acesta a deținut fără drept o armă de foc (un pistol) pe care a încercat să îl comercializeze. Prin urmare, există indicii temeinice care justifică presupunerea că acesta a comis infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și munițiilor prev. de art. 279 alin. 1 C.pen..

Prin încheierea penală nr. 366/16.07.2009 a aceleiași instanțe s-a prelungit cu 30 de zile durata arestării preventive a acestui inculpat (19 iulie 2009 – 17 august 2009), iar prin încheierea penală nr. 425 din 14 august 2009 a Tribunalului Maramureș s-a prelungit pe o nouă perioadă de 30 de zile durata arestării sale preventive (18 august 2009 – 16 septembrie 2009 inclusiv). În această din urmă încheiere s-a reținut faptul că la dosar există indicii care să justifice presupunerea că acesta a comis fapta pentru care a fost arestat preventiv, făcându-se trimitere în acest sens la declarația inculpaților C.M. și C.F.. Prin urmare, apărarea formulată de inculpat cu privire la lipsa unor indicii în acest sens nu a fost primită.

Tribunalul a constatat că cerințele obligatorii prev. de art. 160² alin. 1, 2 C.proc.pen. sunt îndeplinite întrucât pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea pentru care a fost arestat preventiv nu depășește limita de 18 ani închisoare prev. la alin. 1 al textului legal menționat (2-8 ani), nu există date în sensul că acesta ar intenționa să comită alte infracțiuni sau că ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului în vreuna din modalitățile prev. la alin. 2 al aceluiași text legal (de altfel, acesta nici nu a fost arestat în baza art. 148 lit. b, c, e C.proc.pen.).

Acordarea liberării provizorii sub control judiciar nu este însă obligatorie chiar dacă aceste cerințe sunt îndeplinite, art. 160² alin. 1 C.proc.pen. folosind sintagma „se poate acorda”. Prin urmare, ea trebuie examinată și apreciată de la caz la caz. În speță, față de natura presupusei fapte și de gravitatea ei (infracțiune la regimul armelor și munițiilor constând în deținerea fără drept a unei arme de foc și încercarea de a o comercializa), tribunalul a apreciat că liberarea provizorie sub control judiciar a inculpatului nu se justifică. În raport de aceste considerente, celelalte apărări nu pot fi primite (cele referitoare la lipsa antecedentelor penale, existența unui domiciliu stabil).

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs inculpatul V.A.R. solicitând casarea acesteia ca netemeinică și nelegală întrucât deși toate condițiile prev. de lege sunt îndeplinite în cauză, instanța de fond în mod nelegal i-a respins cererea. Acesta, raportat la situația sa personală, fiind la prima confruntare cu legea penală, având o atitudine sinceră, precum și un domiciliu stabil, urmând a se prezenta la solicitările instanței, a cerut admiterea căii de atac promovate.

Analizând încheierea atacată pe baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea a apreciat că recursul inculpatului este nefondat.

Astfel, într-adevăr, formal toate condițiile prev. de art.160² C.proc.pen. privind liberarea provizorie sub control judiciar sunt îndeplinite în cauză.

Din analiza prevederilor art. 160² C.proc.penaIă, rezulta că liberarea sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani și nu există probe din care să rezulte că inculpatul ar mai putea comite alte infracțiuni sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica comiterea de fapte periculoase.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni și își va îndeplini obligațiile ce i se impun.

În acord cu jurisprudența CEDO se constată că instanța europeană a dezvoltat patru motive acceptabile pentru a se refuza eliberarea sub control judiciar: riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces, posibilitatea ca în cazul eliberării, acesta să încerce să împiedice desfășurarea procesului, să comită alte infracțiuni, ori să tulbure ordinea publică (cauza SBC contra Regatului Unit-19 iunie 2001; cauza Smirnova contra Rusiei - 25 iulie 2003; Stogmuler contra Austriei-10 noiembrie 1969; Wemhoff contra Germaniei -27 iunie 1968; cauza Matznetter contra Austriei-10 nov.1969 și Letellier contra Franței-26 iunie 1991).

Având în vedere pericolul social concret al faptelor presupus a fi comise de inculpatul V.A.R., de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, curtea a apreciat că în această fază a procesului penal, și în pofida poziției nesincere avută de inculpat și a împrăjării că formal, cererea acestuia îndeplinește condițiile legale, se impune cercetarea sa, în continuare, în stare de arest.

Față de aspectul că recurentul nu recunoaște nici una dintre faptele pentru care este cercetat, fiind nevoie în prezent de confruntări între el și numitul G.A.A., de audierea altor martori și administrarea altor probe pentru clarificarea stării de fapt, instanța a apreciat că la acest moment procesual nu este oportună liberarea sa sub control judiciar, pentru a se asigura o bună administrare a justiției.

Din coroborarea acestor texte rezultă așadar că pentru a fi admisă o asemenea cerere, pe lângă îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege (și care evident în această speță sunt îndeplinite), mai trebuie și ca această cerere să fie întemeiată.

În acest context analizând cererea inculpatului, Curtea apreciază că aceasta este neîntemeiată, raportat la presupunerea rezonabilă și a indiciilor temeinice precum și a datelor existente din care ar rezulta că recurentul ar fi comis infracțiunile.

Din actele dosarului rezultă că inculpatul a fost arestat preventiv la 20 iunie 2009 de către Tribunalul Maramureș pe o durată de 29 de zile, reținându-se că în intervalul martie – aprilie 2009 a deținut fără drept o armă de foc, încercând a o vinde altor persoane cu care s-a asociat în scopul comiterii unor fapte de mare violență în zona Vișeu – Borșa, ceea ce în drept întrunește elementele infracțiunii prev.de art.279 al.1 C.pen. și art.323 alin.1 C.pen.

Față de cele relevate mai sus, curtea a apreciat că lăsarea în libertate a recurentului, prin admiterea cererii de liberare sub control judiciar este inoportună la acest moment procesual, în condițiile în care din momentul arestului preventiv al acestuia, au trecut cca 2 luni de zile, s-a prelungit starea de arest preventiv a acestuia cu începere din 18 august 2009 – 16 septembrie 2009, nu s-a finalizat urmărirea penală, după terminarea acesteia urmând a fi sesizată instanța competentă.

Curtea a concluzionat că buna desfășurare a procesului penal impune privarea de libertate a inculpatului și că eliberarea sa, chiar subsumată unor obligații sau garanții, ar provoca o reală tulburare a ordinii și liniștii publice.

Acest punct de vedere este concordant atât cu practica instanțelor naționale cât și cu a celor europene așa cum rezultă și prin prisma deciziilor Skrobol contra Poloniei – 13 dec.2005 și Georgieva contra Bulgariei – 3 iulie 2008.

Pentru aceste considerente, constatând că nu există motive de nelegalitate sau netemeinicie a încheierii recurate, în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen., Curtea a respins ca nefondat recursul declarat.

Văzând disp.art.192 al.2 C.pr.pen., inculpatul a fost obligat să plătească statului suma de 150 lei cheltuieli judiciare, din care 50 lei a reprezentat onorariu avocațial parțial.

B. DIRECTE

1.CONTESTAȚIE ÎN ANULARE. NELEGALA CITARE LA INSTANȚA DE RECURS. CONDIȚII.

Atâta timp cât contestatorul avea cunoștință de împrejurarea că față de el se derulează un proces penal, dar nu s-a prezentat în fața instanțelor, nici în fața instanței de fond și nici a celor de control judiciar,, părăsind România în mod nejustificat, sustrăgându-se judecății și răspunderii penale, face ca lipsa acestuia de la proces să fie în totalitate imputabilă acestuia, astfel că nu poate invoca propria culpă ca temei al admiterii contestației în anulare.

DECIZIA PENALĂ NR. 563/R/23.09.2009

Prin contestația în anulare formulată de contestatorul B.R.A. s-a solicitat în baza art.386 lit.a și b C.proc.pen. admiterea acesteia și anularea deciziei nr. 329 din 20 mai 2009 pronunțată de Curtea de Apel Cluj întrucât, la data respectivă, procedura de citare nu a fost îndeplinită conform legii, iar, pe de altă parte, contestatorul a fost în imposibilitate de a se prezenta la judecată și de a încunoștința instanța de recurs despre această împiedicare și pe cale de consecință, să se desființeze hotărârea curții și să se procedeze de îndată la rejudecarea recursului și pronunțarea unei noi hotărâri.

Verificând contestația în anulare, prin prisma temeiurilor invocate, respectiv a art.386 lit.a și b C.proc.pen., curtea a reținut următoarele:

Prin decizia penală nr.329/R din 20 mai 2009, Curtea de Apel Cluj a respins ca nefondat recursul promovat de contestatorul B.R.A. împotriva deciziei penale nr.92 din 30 martie 2009 a Tribunalului Cluj prin care acesta a fost condamnat la o pedeapsă finală de 2 ani închisoare prin privare de libertate pentru comiterea infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană ce nu posedă permis de conducere conform art.86 alin.1 din OUG 195/2002 cu aplicarea art.37 lit.a C.pen.

La judecarea recursului din 20 mai 2009, inculpatul recurent a fost citat de la adresa indicată și în cuprinsul cererii de apel de la Tribunalul Cluj, neavând indicată o altă adresă de domiciliu sau reședință.

Din citația depusă la f.7 rezultă că procedura a fost îndeplinită prin afișarea actului procedural pe ușa principală a locuinței destinatarului.

Din scriptul depus la fila 2 al dosarului rezultă că cererea de recurs a fost formulată de apărătorul N.M.P., dar la soluționarea recursului, acesta nu s-a mai prezentat, inculpatul fiind reprezentat de avocat C.I., în substituirea avocatei I.A.I.

Susținerea contestatorului în sensul că la data judecării recursului se afla în Italia de unde nu a putut să-și contacteze apărătorul ales deoarece nu avea semnal la telefonul mobil, nu este dovedită cu nici o probă. Încunoștințarea apărătorului putea fi realizată prin fax, prim e-mail, astfel că apărările condamnatului sunt de circumstanță și vădit nesincere, neputând conduce la o soluție de admitere a contestației în anulare.

De menționat, că atât în rechizitoriul întocmit la 15 februarie 2008 de Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda cât și ulterior, pe parcursul procesului penal în fața instanțelor de fond, singurul domiciliu indicat al contestatorului este cel de unde a fost citat pe parcursul întregului proces penal.

Lipsa contestatorului de la proces, este în totalitate imputabilă acestuia, deoarece el avea cunoștință de împrejurarea că față de el se derulează un proces penal, dar nu s-a prezentat în fața instanțelor, nici în fața Judecătoriei Turda și nici a celorlalte, părăsind România în mod nejustificat, sustrăgându-se judecății și răspunderii penale.

Pe cale de consecință, este de observat că acest contestator invocă în această cale extraordinară de atac propria culpă ca temei al admiterii acesteia, respectiv că se află într-o stare străină și a fost în imposibilitate de a încunoștința instanța despre acest fapt, dar este de observat că el singur a părăsit benevol teritoriul României și de bună voia a omis a se prezenta în fața tuturor instanțelor judecătorești.

Totodată, comunicarea prin telefon nu rămânea singura posibilitate de a lua legătura cu avocatul, fiind legale și posibile și comunicările electronice sau prin fax.

Contestatorul nedovedind cele două condiții prevăzute la art.386 lit.a și b C.proc.pen., cererea a fost respinsă ca nefondată conform art.391 și urm. C.proc.pen.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen. condamnatul a fost obligat să plătească statului 400 lei cheltuieli judiciare, din care 200 lei reprezentând onorariul avocațial oficiu.